

GIDS VOOR DE OMGANG MET BN-ERS

NAAR KOPPELSTOK'S COLUMNS

ANGELIEN FIJNHOUT

UITGEVERIJ KWALITEIT

© Angeliën Fijnhout

Eerste druk gebrocheerd maart 2025

Print Force/CB

Auteur; Koppelstok/Fijnhout
Design; Osbourne Cox
Redactie; Uitgeverij Kwaliteit

Disclaimer;

De uitgever is niet aansprakelijk voor conflicten van de schrijver(s) met derden.

ISBN 9789403792491

Uitgeverij Kwaliteit

Voor Dieuwertje

EERSTE SCHOENENDOOS

RIJK

Hij stond bekend om zijn geweldige vermogen slechte mensen te spelen. De Gooyer. Na de filmsterren school had Koppelstok er zeven jaar bij een kunstzinnig klein gezelschap modern toneel op zitten, zonder ooit een slecht mens te zien. De serie waarin dat wel gebeurde, heette *Bij Nader Inzien*. Zijn agent, die hij bijna vergeten was, liet hem op een zondagavond weten, knul je hebt eindelijk eens een filmrol bemachtigd.

De opnames waren de volgende dag. Uurtje later lag het script in zijn brievenbus. Koppelstok ging achteloos door de blaadjes en las de lijst met medespelers. Hij hield zich vast aan zijn bureaurand, zijn bewustzijn verdichtte en hevigste vrees overviel hem. Rijk de Gooyer? Rijk de Gooyer? Doet die dan ook mee. Heeft hij een scène met hem? Dat is een misverstand. Dat is een vergissing. Hij kan niet met deze man spelen; immers hij heeft alle sketches van Rijk en Johnny Kraaijkamp als kind uit zijn hoofd geleerd en aan zijn vader voorgedragen, om diens goedkeuring te winnen. Dit was een legende. Dit was godverdomme een god.

Die nacht kan acteur Koppelstok, die tegen de dertig is, natuurlijk niet slapen. Hij staat ergens achterin een donker toneelhuis. Zware velours gordijnen hangen tegen hem aan. Hij kijkt naar zijn voeten en ziet vaag groen licht onderaan. Dat moet de weg naar het podium zijn. Hij probeert de opening in de doeken te vinden en ziet beneden hem twee damesbenen. Dan bukt hij zich en kruipt onder de gordijnstof door. Het zijn de benen van de mooiste meid uit zijn filmsterren schoolklas. Een opmerkelijk sterke opwelling overmeestert hem; hij wil haar daar nemen, tussen al dat velours.

Ze schudt haar hoofd en zegt. Nee, je moet die kant op. Hij kruipt verder. Na de gordijnen, die tegen haar blonde krullen hangen, volgt een nieuwe rij gordijnen. Steeds werkt Koppelstok zich onder een volgende rij door, het almaar feller wordende licht tegemoet. Dan belandt hij op een leeg toneel en verderop staat Rijk de Gooyer, ook met een velletje tekst. Hij gaat naast hem staan en declameert. Maar Rijk zegt: Niet kleuren!

Koppelstok probeert het nog eens.

Nee, snauwt Rijk, je kleurt.

Ja, maar mijn vader en al die sketches, mompelt acteur Koppelstok. Rijk schiet in de lach en zegt: Wat geeft dat nou.

Om zeven uur de volgende ochtend arriveerde hij op de plek van bestemming en stond voor schut in de ontvangsthal van het splinternieuwe Barbizon Hotel. Gelegen vlakbij het Centraal Station. Er was niemand. Koppelstok keek in zijn call sheet om te controleren of hij zich niet in de dag vergiste. Vroeger was hij ook na de vakantie vaak een etmaal te vroeg op het schoolplein. Het klopte. Een ding was zeker: voor die kroegloper

van een De Gooyer zijn bed uit was, zou het toch al wel tegen twaalf lopen, dus geen zorgen.

Er piepte iets. Wind ging door zijn kuif. De hypermoderne draaideur van het Barbizon zwiepte open. Koppelstok was verbijsterd. Verpletterd. Als eerste, voor er ook maar een regisseur of iemand van de crew te bekennen was, Rijk de Gooyer. Hij kwam op hem af, want kennelijk zag hij dat Koppelstok 'erbij hoorde'. Met schrik keek de beginneling naar zijn koffer, want regisseur Frans Weisz had hem telefonisch gezegd: Neem jij maar je eigen kleren mee.

Wat een lul stond hier. Toch maar even voorstellen.

Ik ben Koppelstok en speel die Bruno.

Rijk starde een tijdje naar de koffer en verzuchtte toen richting de grond: Nou, vooruit dan maar weer.

Ze wisten niet goed waar ze naartoe moesten. De Gooyer liep een beetje in het rond, met zijn typische stijf benige manier van voortbewegen, die een bevriende tv regisseur van Koppelstok later de *De Gooyer-Shuffle* zou noemen. Midden in de ontvangsthal van het Barbizon ontdekten ze een vijftigtal tafeltje met telkens vier stoelen, waarvan de linker gedekt waren en de rechter niet. Waar de gedekten stonden, hadden de vloertegels ook een andere kleur: roze.

Rijk koos een tafeltje op het rechtergedeelte en Koppelstok uit onzekerheid, een wit gedekte op het linkergedeelte. De Gooyer geeuwde en stak een sigaret op. Daar kwam de onbekende actrice aan, die zijn dochter zou spelen. Ze stelde zich voor als Oda Spelbos en ging meteen aan het tafeltje van Rijk zitten.

Hè, die tafeltjes daar zijn gedekt, zei ze.

Kijk, zei acteur Koppelstok toen, Kraaijkamp citerend uit een oude sketch waarin Johnny en Rijk als zwervers een saucijzenbroodje moesten delen;

Dit is de eetgrens!

Rijk keek naar zijn sigaret. Koppelstok piekerde. Was dat een glimlach daar om zijn mond?

De rest van de dag hing vreselijk verveeld acteur Koppelstok rond in elke lobby van het hotel en vloekte. Waarom had hij toch in godsnaam zo vroeg de veren uit moeten komen! En na die *eet grens* meneer de Gooyer omzichtig mijddend natuurlijk. Toen zijn scène eindelijk aan de beurt was, voelde hij zich volledig uitgeput en waande zich de zwaar verzuurde benen van een wielrenner. De draaidag was bijna ten einde, en er was haast geboden, want ze konden slechts tot een bepaalde tijd in het Barbizon Hotel opnemen.